שני לוחות הברית — אמור

ומן המקדש לא יצא (ויקרא כא, יב). כל אדם יעשה את עצמו עבד לה', לקדש עצמו בכל הקדושות להיות כמו כהן גדול לעבוד עבודה הפנימיית, ויתבודד במקום התבודדות וכל אדם לא יהיה באהל הזה, וידבק את עצמו בהש"י ומן המקדש לא יצא. ויראה שלא יהיה בו שום מום עבירה, כי אדם כי יקריב מכם כתיב (שם א, ב), והוא בעצמו קרבן לידו"ד כמו שכתוב (שם ב, א) ונפש כי תקריב. על כן מום לא יהיה בו ואז קדוש הוא לה':

אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד (ויקרא כב, כא). אמרו בזוהר (ח"ג צב, א) למה, אם משום צער ועגמת נפש של הבהמה, נשחוט כל אחד בבית מיוחד, או זה עתה ולאחר כך השנית. אבל הענין הוא שישראל הם בני רחמנים, ובמדה שאדם מודד מודדים לו (מגילה יג, ב), ואם יתהפך האדם להיות אכזר בענין זה יעורר עליו דין אכזרי מלמעלה ח"ו, לכן הזהירה התורה בזה:

מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי (ויקרא כ, ב). כלומר שאתם מקדשים את המועדים לשמוח בהם לשם ידו"ד, ולהיות הסעודה כמטעמי יצחק לעורר הרוחניות לדביקות הש"י ולהשגת תורתו הקדושה, ואז הם מקראי קדש, אומר הש"י אלה הם מועדי. אמנם העושים חגים וששים ושמחים למלאות בטנם קיא צואה בלי מקום, עליהם נאמר (ישעיה א, יד) מועדיכם שנאה נפשי. וכבר הארכתי בזה בהלכות מועדים שלי:

וזה טעם איסור מלאכה במועדים, כדי שלא יהיה טרוד במלאכתו וישכח הדביקות בהש"י, כי המועדים מקודשים ובהם יוסיף הדביקות בהשם יתברך ואז הם מועדי ה':